

Abstrakt

Práce se pokouší aplikovat filosofické poznatky pozdního Wittgensteina na úvahy o médiích. Chápe Wittgensteina jako postmoderního myslitele, který za hlavní kritérium poznání považuje *pragmatiku* a *úzus*. Práce chápe, jak mediální komunikaci jako celek, tak různé její části, jako tzv. *řečové hry*. Proto považuje mediální komunikaci za celek topoi jednání, který se řídí implicitními pravidly, jež jsou dány výhradně *způsobem použití* sémantických jednotek, které tvoří danou mediální komunikaci (e. g. novinový článek). Díky tomuto přístupu práce odhaluje, že jakékoli mediální hry nemohou ze své podstaty příliš významově přesahovat do řečových her jiných, a tím pádem je možné jim plně porozumět pouze, pokud je nazíráme v jejich vlastním kontextu. V této souvislosti práce připomíná tzv. teorii simulaker Jeana Baudrillarda, která zcela ve Wittgensteinově duchu konstatuje, že (například v mediální komunikaci) existují pojmy, které nemají denotáty v realitě. Stručně, pseudo-Wittgensteinovo pojetí mediální komunikace spočívá v souboru svébytných celků komunikačního jednání, které poskytují svým sdělením *jeden* smysl a význam, který je dán nejčastějším způsobem použití relevantních znaků v daném celku. K pochopení sdělení pak musíme prostě *hrát* tu *řečovou hru*, které je sdělení součástí. Práce se rovněž zabývá některými implicitně vznesenými námitkami proti takto *uzavřené* teorii významu, z nichž nejvýznamnější je tzv. pojetí *otevřeného textu* Umberta Eca, dospívá však k postoji, že otevřené texty se v mediální komunikaci příliš nevyskytují. Ze tří škol mediální komunikace je Wittgensteinovu způsobu uvažování nejbližší přístup Birminghamské školy.